

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Udrag fra Æbelø

Citation: Michaëlis, Sophus: "Æbelø", i Michaëlis, Sophus: *Æbelø*, 1895, s. 202. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-michs_04-shoot-idm139805117570704/facsimile.pdf (tilgået 22. september 2021)

Anvendt udgave: Æbelø

Dun, og som næppe vilde strømme ind af Næse og Mund. Hendes Hoved var tungt af forvirrede Tanker. Nat paa Nat havde hun drømt om Sølv, og nu sidste Nat var hun vaagnet pludselig og havde fundet sig gaacnde i sit Kammer, frysende, nøgen, mens hun hørte den sidste Klang af sit Hjertes ubevidste Bekendelse: Sølv — jeg elsker dig.

Der var Forandring i hendes Indre. Time efter Time kunde hun sidde dorsk og halvsovende og lytte til Hjertets uregelmæssige Banken -- der var noget, som sugede dybt derinde — sugede Kratten fra hende selv, fra hendes stolte Vilje, noget, der magtstjal hendes Tanker og bøjede dem mer og mer om dette ene Navn, om dette ene Minde.

Hun var saa træt, saa underlig knuget til Mode. Altid vilde hun nu helst lukke sine Øjne og synke hen i denne vegetative Dvale, i hvilken Blødet sysler af sig selv lig Vandaarer i den mørke Jord, da alle Legemets indre Organer føles at virke stiltfærdigt og selvfølgerigt — intet tager fejl af sin Funktion, uafhængigt af Viljen griber det ind i det store usynlige Kresløb og fører Vædske og Ernæring, hvorhen de skal, efter store stumme Love.

Og Gro sank ned i den bløde Sne og luk-

kede sine Øjne under det hvide Sollys, der mælkeblegt og lunkent var sivet ud over den hele Himmekuppel. Sneen greb om hende som bløde forsigtige Arme, Sneblomsterne drysede over hende, duftende som frisk Æter. Mod deres skinnende Hvidhed syntes Blodet i hendes Kinder at rødme som Mandelblomster. Det var en egen salig Svimmel saaledes at flyde ind i sig selv, at høre sit Blod synge, sine Millioner af Celler virke og sysle mellem hverandre.

Hjertet slog saa støt og stærkt, undertiden slog det et haardere hulkende Slag, truede et Øjeblik med at standse og flød saa videre.

Engang holdt det inde usædvanligt længe — det var som hun skulde kvæles — hun slog Øjnene op i Angst — Hjertet snublede videre — men i det samme fornam Gro dybt under sit Hjerte noget, der gled, noget, der rørte sig, noget, der levede som et Liv i Livet, et Væsen i hende selv.

Hendes stirrende Øje saa lige foran sig en lille Kvist, hvoraf Sneen var drysset. Den bar i Spidsen en lille frisk grønbrun Knop og tæt derved — vidunderligt at se — en lille bitte fuldt udsprungne rødmende Æbleblomst. Medens alle Skud var frosne af og alle Blade dræbte, medens Livet trak sig dybere og dy-